

forestaae Sungen i Kirken og Orgelspillet i Dragsholm Capel, og han skulde herfor oppebære en Løn udenfor Skolelærerlønnen af 10 Rd. om Aaret. Efterat han havde paataget sig dette Hverv udenfor sin Skolegjerning, forestod han saaledes Kirkesangen og Orgelspillet, indtil han i December 1867 ved en Sygdom blev forhindret fra at kunne fortsætte dermed, idet hans Læge forbød ham, indtil hans Helbred igjen var styrket, at synge i Kirken eller overhovedet at komme i Kirken, hvor Kilden var hans Helbred utjenlig. Da han saaledes ikke længere kunde forestaae dette Hverv udenfor Skolegjerningen, som han havde paataget sig, blev en anden Skolelærer, nemlig Skolelæreren i Veddinge, beklædt til Kirkesanger, og altsaa havde den Mand, der var bleven kaldet til Skolelærerembedet i Faareveile, nu kun sin rene Skolegjerning, som han var kaldet til. Efterat denne Fordeling var skeet, indtraf der Nytaarsdag 1869 det Uheld, at der, da Præsten kom i Kirken, ikke var nogen Kirkesanger tilstede, idet nemlig den beklædte Kirkesanger, Skolelæreren fra Veddinge, som senere var beklædt dertil, ved en Misforstaaelse ligeoverfor en anden Lærer, som han troede at have faaet til den Dag at forstaae Kirkesangen, men som ikke havde opfattet hans Ord saaledes, var udebleven uden at sende Nogen i sit Sted, og Præsten maatte altsaa ikke alene forrette den egentlige Gudstjeneste, Præstegjerningen, men tillige forestaae Kirkesangen. Dette vakte selvfølgelig nogen Misforstaaelse, og det gav Præsten Anledning til at komme tilbage paa en Tanke, som oftere havde været paa Tale der i Sognet, nemlig at det var mindre hensigtsmæssigt, at Kirkesangeren var den Mand, der boede længst borte fra Kirken; den, der sidst var bleven beklædt til Kirkesanger, og som nu ved en Misforstaaelse af Aftalen udeblev, boede nemlig længere borte fra Kirken end den tidligere omtalte Skolelærer i Faareveile. Gaaende ud fra denne Betragtning, gjorde Sognepræsten en Indstilling til Ministeriet, hvort han foreslog Tilveiebringelsen af en Bytning af Skolelærerembederne, saaledes at den Mand, der var Kirkesanger, og som ved denne Leilighed var udebleven, kom i Faare-

veile Skolelærers Plads, og saaledes kom til at boe nærmere ved Kirken. Da Indstillingen var kommen ind til Ministeriet, ønskede det denne Sag nærmere oplyst og beordrede en Provsteret nedsat, for at den kunde optage Forhør om, hvorledes det nærmere var gaaet til med den. Forhørerne bleve da optagne, dog ikke alene over Veddinge Skolelærer, som er Kirkesanger, og over andre Vedkommende, men ogsaa over Faareveile Skolelærer, som ikke er Kirkesanger, og som egentlig ikke her kunde siges at være Vedkommende. Der blev ved Provsteretten, jeg veed ikke af hvilken Grund, blandt Andet spurgt Sidstnævnte, hvorfor han var udebleven fra Gudstjenesten den omhandlede Dag. Manden kunde meget godt have svaret: Fordi jeg ikke er Kirkesanger, men det svarede han ikke; han, der formodentlig havde den Ekst at komme i Kirken, naar hans Helbred tillod ham det, naaget han ikke var Kirkesanger, svarede: Fordi jeg den Dag ikke befandt mig vel og ikke kunde komme i Kirke. Dette, at han blev forhørt paa den Maade, og at han har givet en tilsyneladende Undskyldning, hvor der Intet var at undskylde, synes at have bragt Sagen ind paa en heel forkeert Vej. Efterat Forhørerne fra Provsteretten vare gaaede ind til Ministeriet, sendte dette om Efteraaret, den 7de October, en Skrivelse tilbage, hvort det, efter at have faaet disse Oplysninger om Factum, blandt Andet udtaler med Hensyn til denne Skolelærer i Faareveile, der ikke var Kirkesanger, at Ministeriet misbilliger, at han har forjæmt at give Præsten en Meddelelse om det Idebefindende, som forhindrede ham fra at møde ved den paagjældende Gudstjeneste, og Ministeriet siger videre, at da han, inden han blev kaldet til Embedet, havde erklæret, at han kunde forestaae Kirkesangens Ledelse, hvilket det senere formeenlig havde viist sig, at han ikke kunde, og da saaledes een af de Forudsætninger, hvorunder han i sin Tid blev kaldet, af Ministeriet ikke formeentes at være tilstede, kunde der mulig være Grund til at entledige ham, i hvilket Tilfælde han efter sin Alder og Tjenestetid ikke kunde faae Pension, men at Sagen syntes paa passende Maade at kunne jævnes, naar han vilde gaae ind